

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑ'
ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΠΑΤΕΛΑΡΟΥ*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν στίχ. δ' και ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν Ἱεράρχην Κυρίου, δεῦτε τιμήσωμεν, τὸν λάμποντα ἐν κόσμῳ, τῶν θαυμάτων τῆ αἴγλη, αὐτῷ ἀναβοῶντες ἀπὸ ψυχῆς Ἀθανάσιε ὄσιε, μεσίτης φάνηθι θεῖος πρὸς τὸν Θεόν, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Γέρωσύνη κοσμήσας, τὸν θεῖον δίον σου, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, θεαρέστως προέστης, και ὠφθης ἐν ἡμέραις ταῖς χαλεπαῖς, τῆς τοῦ γένους χειρώσεως, ἀναψυχὴ σὺ ποιμνίῳ και στηριγμός, Ἀθανάσιε θεόληπτε.

Αποδεικνύμενος ὄντως, μύστης οὐράνιος, ἐν ἔργοις τε και λόγοις, εὐσεβείας τὴν χάριν,

ἐξέφηνας ἀνθρώποις καθοδηγῶν, πρὸς ἀρίστην ἐπίδοσιν, τῆς μυστικῆς ἐν Κυρίῳ αὐτοῦς ζωῆς, θεομάκαρ Ἀθανάσιε.

Εν Παραδείσῳ μεθέξει, πάτερ θεοῦμενος, και δῆμοις συγχορεύων, εὐκλεῶς τῶν Δικαίων, και ὅλος λαμπρυνόμενος τῷ φωτί, τοῦ Θεοῦ Ἀθανάσιε, υἱοὺς ἡμέρας ἀνάδειξον σαῖς εὐχαῖς, ἡμᾶς πίστει εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα Πατρί. Ἦχος πλ. β'.

Οσιε πάτερ, θεοδόξημον Ἀθανάσιε, ὀρθοτομήσας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, και ἱερουργήσας τὰ θεῖα μυστήρια, τοῦ Χριστοῦ εὐωδία ἐγένου, πληρῶν τῆς ὁσμῆς τῆς γνώσεως αὐτοῦ, τῶν εὐσεβῶν τὰ πληρώματα. Ὅθεν παρὰ Θεοῦ δοξασθεῖς, τῶν ἱκετῶν σου μὴ ἐπιλάθη, αἰτούμενος αὐτοῖς συμπαθῶς, ἴλασμόν ἀμαρτιῶν και τὸ μέγα ἔλεος.

* Ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Πατελάρου, ἐποιήθη ἐν ἔτει 1993 ὑπὸ τοῦ, ἐκ τῶν Ἀδελφῶν τῆς σεβασμίας Μονῆς τῆς Ἀγκαράθου, Ἱερομονάχου Κυρίλλου Κογεράκη και δημοσιεύεται τὸ πρῶτον ἐνταῦθα.

Καὶ νῦν. **Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.**

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἐορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· χαίροις ἢ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα· χαίροις ἢ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα· χαίροις ἢ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν· σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε οἱ εὐσεβεῖς, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, τὸν κάλλιστον ποιμένα, τὸν μιμητὴν ὀφθέντα, Χριστοῦ τοῦ Ἀρχιποίμενος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην...

Αἶγλη τῇ μυστικῇ, ἐκλάμπεις φερωνύμως, τῇ τῆς ἀθανασίας, ἡμᾶς καταπυρσεύων, λαμπρῶς ὡς Ἀθανάσιε.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Χάριν παρὰ Θεοῦ, πλουσίαν δεδεγμένος, ὡς πολυχεύμων κρήνη, θαυμάτων ἀναβλύζεις, τὰ ῥεῖθρα Ἀθανάσιε.

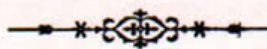
Δόξα Πατρὶ. **Τριαδικόν.**

Δόξα σοι ὦ Τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἡ μία Θεαρχία, Θεὸς ὡς ἐλεήμων, εἰρήνην δὸς τῷ κόσμῳ σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Αᾠχευε Μαριάμ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον, ὡς τὸν εἰρηνοδότην, Χριστὸν φρικτῶς τεκοῦσα, δι' ἔλεος ἀνεΐκαστον.

Νῦν ἀπολύεις, **τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.**

Εἰς τὸν Μεγάλον Ἑσπερινόν

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνήρ. **Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. στ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.**

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν σοφία θεία ἐκλάμπαντα, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύναντα, νοητῆς σκοτίας ἐν ἡμέραις· τὸ σέλας, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀείφωτον· τὸν λύχνον, ὀρθοδοξίας τὸν νεόφωτον· τὸν τῶν πατρῶων θεσμίων, φύλακα καὶ μύστην, Ἀθανάσιον τὸν σοφόν, ἡμῖν τὸν αἰτούμενον, ἰλασμόν καὶ θεῖον ἔλεος.

Ποίοις ἐγκωμίων ἄνθεσι, στεφανώσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς ἀληθείας ἐκφάντορα, καὶ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, ἔνθεον διδάσκαλον φανέντα· τὸ κλέος, τῆς Κρητονήσου τὸ ἐξαισίον· τὸ αὐχός, τῆς Κωνσταντίνου τὸ περιδόξον· τὸν ἐν Ἐδέμ συμπολίτην, Πατέρων τῶν πάλαι, Ἀθανάσιον τὸν σοφόν, ἡμῖν τὸν αἰτούμενον, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Ποίοις οἱ εὐσεβεῖς ᾄσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν θεοφιλῶς βιοτεύσαντα, καὶ ποιμαντικῶς διαπρέψαντα, προμηθεῖα θεία ἐν ἐσχάτοις· τὸ ῥεῖθρον, τῆς ἀφθαρσίας τὸ ἀκένωτον· τὸ στόμα, τῆς νοουθεσίας τὸ ἠδύλαλον· τὸν θεϊκῆς ἐπιπνοίας, ἀληθῶς πλησθέντα, Ἀθανάσιον τὸν σοφόν, ἡμῖν τὸν παρέχοντα, χορηγίας θείας χάριτος.

Ποίοις εὐφραντικοῖς μέλεσιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν διδασκαλίαις τῆς χάριτος, ἐν πολλῇ σοφίᾳ πυρσεύσαντα, τὰ πληρώματα τῶν ὀρθοδόξων· τὴν δίδβλον, τῶν ἀρετῶν τὴν θεοτύπων· τὸ σκεῦος, τῆς ποιμασίας τὸ πολύτιμον· οὗ τὸ πανάγιον σκῆνος, ἀφθαρτον τηρήσας, ἐμεγάλυνεν ὁ Χριστός, τῆς δόξης ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδικοῖς ῥήμασιν, ἐπαινέσωμέν σε Ἱεράρχα; σὺ γὰρ διωγμοὺς καθυπέμεινας, θλίψεις τε μυρίας ὑπήνεγκας, καὶ πολλοὺς κινδύνους καθυπέστης, σῆς ποιμνης, ποιμὴν ὡς θεῖος προϊστάμενος, καὶ ταύτης, ὑπερμαχῶν στεδῶ φρονήματι. Ὅθεν ἐδέξω τὰ δῶρα, τῆς ἀθανασίας, καὶ παρέστης πανευκλεῶς, Χριστῷ Ἀθανάσιε, μνημονεύων τῶν τιμώντων σε.

Ποίοις ᾄσματικοῖς ἔπεσι, μακαρίσωμέν σε Ἱεράρχα; σὺ γὰρ ταπεινώσει κοσμούμενος, τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου σου ἠνεγκας, ἀπομάκρυνσιν ἐν καρτερίᾳ· ἐντεῦθεν, ἐν τῇ Δακίᾳ Ἀθανάσιε, τὸ πνεῦμα, Θεοῦ εἰς χεῖρας παραθέμενος, ἔλιπες ἄσυ-

λον πλοῦτον, τοῖς πιστοῖς σὸν σκῆνος, ἀναβλύζον χάριν πολλήν, ἀπαύστως τοῖς χρήζουσι, καὶ πιστῶς σε μακαρίζουσι.

Δόξα Πατρί. **Ἦχος πλ. δ'.**

Ο "σι πάτερ, ἱερώτατε Ἀθανάσιε, τῆς κατ' ἄμφω σοφίας, τὸν πλοῦτον θησαυρίσας, ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, τῆς ἀρχιερωσύνης διέπρεψας, ὡς ποιμὴν ἀληθῆς, καὶ λειτουργὸς ἐνθεώτατος· τὸν μέγιστον γὰρ θρόνον, τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάς, ἐν χρόνοις δουλείας τῆς ζοφερᾶς, ὕπνον τοῖς σοῖς βλεφάροις, δαυϊτικῶς οὐκ ἔδωκας, ἕως σαυτὸν τῷ Κυρίῳ, ποιμένα ἄξιον παρέστησας. "Οθεν ὡς τὸν δρόμον σου τελέσας καλῶς, καὶ τὴν πίστιν τηρήσας ὡς γέγραπται, μᾶλλον δὲ καὶ κρατύνας τοῖς λόγοις σου, τῆς αἰωνίου μετέσχες εὐφροσύνης, πρεσβεύων ἐκτενῶς, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.**

Παρθενικαὶ χορεῖται σήμερον, μυστικῶς τῇ κλίνῃ τῆς Παρθένου καὶ Μητρὸς, κύκλω παρίστανται, καὶ ψυχαὶ Δικαίων περιϋπτάμεναι, τὴν Βασιλίδα γεραίρουσιν· αἱ μὲν, ὡς προῖκα τὴν παρθενίαν, ἀντὶ μύρου κομίζουσαι· αἱ δέ, τὴν ἄυλον ὕμνωδιαν, τὰ τῆς ἀρετῆς προσάγουσαι· πρέπει γὰρ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασιλίδα, ταῖς βασιλικαῖς τῶν ἀρετῶν, δορυφορεῖσθαι λαμπροφορίαις. Αἴς καὶ ἡμεῖς, βίον καθαρὸν συνεισενεγκόντες, ἐξέλθωμεν πρὸς κηδεῖαν, τῆς ὄντως Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, αὐτὴν συμφώνως μακαρίζοντες.

Εἵσδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ι' 7, 6 γ' 13-15 η' 6, 34, 35, 4, 12, 14, 17, 5-9 κδ' 21, 19 ιε' 4).

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν

ἀκούσατέ μου, ᾧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἶ γὰρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. "Οτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔνοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. "Οτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Παροιμ. ι' 31-32 ια' 2, 6, 7, 19, 30 ιγ' 9 ιε' 2 κδ' 11. Ἐκκλ. η' 1.

Σοφ. Σολομ. ζ' 12-16 ζ' 30 η' 2-4, 7-8, 13, 18, 21 θ' 1-5, 10-11, 14).

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν· δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῆσει. Φῶς δικαίοις διὰ παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὀσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. "Ο ὀρθρῖσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾶσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. "Οτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστής ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. "Οτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης· καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι

αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων. Σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων. Καὶ πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθή· ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· Θεὲ Πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοι, καὶ ὁδηγήση με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισηλαεῖς αἱ ἐπινοιαὶ αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. ε' 15-στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ ἐγκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους

ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λίθην, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Αγάλλεται ἐν Κυρίῳ, ἡ πολυθαύμαστος Κρήτη, ἐν τῇ πανσέπτῳ μνήμῃ σου, θεομάκαρ Ἀθανάσιε· δαυϊτικῶς γὰρ ἐκ ταύτης, ὡς φοῖνιξ κατὰκαρπος ἐβλάστησας, καὶ διέθρεψας τὸν περιούσιον λαόν, ἐν ἡμέραις λιμοῦ τοῦ νοητοῦ, μυστικῇ καρποφορία τῶν ἔργων σου· εὐαγγελικῶς γὰρ ἐπολιτεύσω, καὶ θεαρέστως ἐποίμανας, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς Ἱεράρχης πολύσοφος· νῦν δὲ τοῖς ἀπ' αἰῶνος, Θεῷ εὐαρεστήσασι συνηδόμενος, ἰκέτευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέση, Ἀθανάσιε πάτερ τρισόλβιε; κατακολουθήσας γὰρ ἐκ νεότητος Χριστῷ, ὡς τῷ ἔρωτι τρωθεὶς τῷ μυστικῷ, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἐπιμελεία συντόνῳ κατεκράτησας· ἐντεῦθεν ὡς καθαρὸς τῇ ψυχῇ, τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχης, ἀναδειχθεὶς ἐπινεύσει θεϊκῇ, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξέλαμψας, ὡς ἀστήρ ἀληθῶς ἡμερινός, ὑπεμφαίνων τῇ ποιμνῇ σου, τῆς ἐν Κυρίῳ ζωῆς τὴν λαμπρότητα. Ὅθεν παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, ἀθανασίας τὰ ἔπαθλα λαβῶν, συμβασιλεύεις νῦν αὐτῷ, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Σήμερον ὁ καλὸς ποιμὴν Ἀθανάσιος, ὁ τῆς Κωνσταντίνου θεόληπτος πρόεδρος, ὡς τις ἀειρέεθρος κρήνη, τῶν παρὰ Θεοῦ μυστικῶν δωρεῶν, τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπεραφθόνως ἀναβλύζει, τῶν θαυμασίων τῆς χάριτος τὰνάματα. Δεῦτε οὖν κορησθῶμεν, τῶν εὐσεβῶν αἱ χορεῖαι, τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν μεγαλύνοντες, τὸν ἀναδείξαντα ἐπ' ἐσχάτων αὐτόν, καὶ δι' αὐτοῦ παρέχοντα ἡμῖν, χορηγίας ἀγαθὰς καὶ σωτηρίους δόσεις.

Ἦχος δ'.

Ως πλήρης ἐνθέου φρονήσεως, τὰ τοῦ Θεοῦ ἀληθῶς δικαιώματα, ἀπὸ παιδὸς φυλάξας ἐπιμελῶς, τῶν ἀρετῶν ἀνήλθες εἰς ἀκρόρειαν, πά-

τερ θεόφρον Ἀθανάσιε· καὶ Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας γεγονώς, τὸν τοῦ Κυρίου περιούσιον λαόν, ἐν καιροῖς δυσχερέσιν, εὐαγγελικῶς ἐποίμανας. Ὁθεν μετὰ τῶν πάλαι Πατέρων, μακαριώτατε ὁ κληρὸς σου γεγονώς, συνεκράθης τῷ ἄλλῳ φωτί, αἰτούμενος ὡς συμπαθῆς, τὸν φωτισμὸν τοῖς τιμῶσί σε.

Ἦχος πλ. α'.

Οσὶε πάτερ, θεοφόρε Ἀθανάσιε, δι' ἀρετῆς πολυτρόπων ἀγώνων, τῆς φθορᾶς ἀποβαλὼν τὴν ἀμφίεσιν, τῆς ἀφθαρείας τὰς ὑπὲρ λόγον δωρεάς, παρὰ Θεοῦ πλουσιοδώρως ἐδέξω, ὡς ὑπεμφαίνει τὸ τίμιον σκῆνός σου, ἀφθαρτισθὲν προμηθεία θεϊκῇ, καὶ θαυμαστωθὲν δυνάμεσι θαυμάτων ὧν πείραν οἱ τιμῶντές σε λαμβάνοντες, τὸν ἕνα ἐν Τριάδι Θεόν, δοξάζουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος πλ. β'.

Οσὶε Πάτερ, ἀναστροφῇ ἀληθῶς ἀγία, καὶ διδαχῇ τῇ πράξει καταλλήλῳ, οὓς οἰκείῳ αἵματι Χριστὸς ἐξηγόρασεν, ἐπιστώσω τὴν τῶν Πατέρων εὐσέβειαν· οὐκ ὤκησας γὰρ μακάριε, τὴν Ἐκκλησίαν στηρίζων, τῇ βακτηρίᾳ τῆς γνώσεως στηριζόμενος, ὡς ποιμὴν ὄντως φιλοπρόβατος. Ὁθεν οἱ πιστοὶ ὁμοφώνως, χάριν ὁμολογοῦντές σοι σήμερον, τῇ δυνάμει τῆς πρεσβείας σου, καταφεύγομεν ἀνακράζοντες· μακάριε Ἀθανάσιε, ἐν τῇ πατρῷᾳ εὐσεβείᾳ, ἡμᾶς ζῆν ἐνίσχυσον, ἵνα τύχωμεν διὰ σοῦ, ἐλέους θεοῦ οἱ τιμῶντές σε.

Ἦχος πλ. δ'.

Ανθρῶπε τοῦ Θεοῦ καὶ θεράπον πιστότατε, Ἀθανάσιε πάτερ παμμακάριστε, τῇ Ἐκκλησίᾳ θεοφιλῶς διακονήσας, τὰ γέρα πλουσίως ἐδέξω τῶν καμάτων σου· τὴν θεϊκῇ γὰρ προμηθεία, δοθεῖσάν σοι ἐξουσίαν θεόληπτε, ὁσίως τε καὶ δικαίως διήγαγες, τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς κηδόμενος, ἦν ἐνεπιστεύσατό σοι ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος. Διὸ σήμερον οἱ πιστοί, ταῖς τῶν θαυμάτων δωρεαῖς, τεθαυμαστωμένον σε καθορῶντες, τῷ θαυμαστώσαντί σε Θεῷ, δοξολογοῦντες κρᾶζομεν· Ὁ θαυμαστός ἐν τοῖς Ἀγίοις σου, ὑπερύμνητε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα Πατρὶ. **Ἦχος β'.**

Τὸν πεφυτευμένον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἀγιωσύνης κατάκαρπον φοῖνικα, τὸν τῆς ἀθανασίας φερωνύμως γεωργία, τῆς εὐσεβείας τὴν χάριν βλαστήσαντα, καὶ γνήσιον φανέντα τοῦ Κυρίου

θεράποντα, Ἀθανάσιον τὸν ἀθανατιζούσης εὐκλείας, ἐν τῆς ζωῆς τῷ νυμφῶνι συμμετόχον, τῶν ὀρθοδόξων οἱ δῆμοι τιμήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὴν ἐν Πνεύματι ζωὴν ὑπελθὼν, καὶ γενόμενος δοχεῖον χωρητικόν, τῆς θείας ἐνεργείας τοῦ Παρακλήτου, ἐν Ἀρχιερεῦσιν ἐξαιρέτως διέπρεψεν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν ἀπίστων δουλείας, καὶ ἐστήριξε τὰς κλονουμένας ταῖς θλίψεσι ψυχάς, ἀνύστακτον τὴν μέριμναν ἐπιδειξάμενος, ὡς μιμητῆς Χριστοῦ τοῦ Ἀρχιποίμενος. Ὁθεν αὐτῷ ἐκδοήσωμεν· ὦ Πάτερ τῶν πάλαι Πατέρων ἐφάμιλλε! ὦ κῆρυξ Εὐαγγελίου μεγαλόφωνε! ὦ κλέος Πατριαρχῶν πολυευκτάτων! ἰκέτευε ἀπαύστως τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.**

Ητῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχῇν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστοῦ, Ἱεραρχῶν τὸ θαυμαστόν ἐγκαλλώπισμα, ὁ πράξει καὶ θεωρία, εὐαρεστήσας Θεῷ, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις Ἀθανάσιε· πυρσὸς ὁ οὐράνιος, τῆς ἐν Πνεύματι γνώσεως, ὁ καταυγάσας, εὐσεβείας πυρσεύμασιν, ἀληθέστατα, τῶν πιστῶν τὰ πληρώματα· φύλαξ ὁ ἀκριβέστατος, σεπτῶν παραδόσεων, Εὐαγγελίου ὁ κῆρυξ, καὶ ἀληθείας διδάσκαλος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην...

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστοῦ, τὸ τῆς Ἀξοῦ περιφανέστατον βλάστημα, τῆς Κρήτης ἢ εὐδοξία, τῆς Ἐκκλησίας χαρά, καὶ πιστῶν ἀπάντων ἀγαλλίαμα· ποιμὴν ἐνθεώτατος, ὁ Κυρίου τὸ ποιμνιον, σαφῶς ἰθύνας, πρὸς νομὴν τὴν σωτήριον, στηριζόμενος, βακτηρίᾳ τῆς πίστεως· στῦλος ὁ ἀπαράτρεπτος, λαοῦ Ἀθανάσιε, τοῦ χριστωνύμου

ἐν χρόνοις, τῆς τῶν ἀπίστων χειρώσεως. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Ζῆλον ἐξηλωκῶς ἀληθῆ, ὦ Ἀθανάσιε ὡς ζέων τῷ πνεύματι, ποιμένων ἐδείχθης τύπος, ὑπερμαχήσας στερόδῳ, λογικῆς σου ποιμνῆς ἀξιάγαστε· θερμῶς γὰρ τὸν Κύριον, ἀγαπήσας ὡς πάνσοφος, καὶ τὸν πλησίον, ἀληθῶς διηκόνησας, πλείστον κόπων τε, ἀφειδήσας καὶ θλίψεων. Ὅθεν Θεὸν σοῖς μέλεσι, δοξάσας τρανότατα, ἀντεδοξάσθης θαυμάτων, λαβὼν τὴν θείαν ἐνέργειαν, δι' ὧν εὐεργέτης, ἀναδείκνυσαι ἀπάντων, τῶν προστρέχόντων σοι.

Δόξα Πατρὶ. **Ἦχος δ'.**

Εἴχει μὲν ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ τῶν Πρωτοτόκων πόλις, τὴν δι' ἀρετῆς ἡγιασμένην ψυχὴν σου, σὺν τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων τοῖς πνεύμασι, μακάριε πάτερ Ἀθανάσιε. Ἐχει δὲ καὶ ἡ πόλις τοῦ Χαρκόβου, τὸ ἀφθαρσία θαυμαστωθὲν σκῆνός σου, θησαυρὸν ὄντως ἀσύλητον, καὶ βρύσιν θαυμάτων πολυχεύμονα, μαρτυροῦν τῆς ζωῆς σου τὴν λαμπρότητα, καὶ τὸν πλοῦτον ἧς θεόθεν, ἐπλούτησας χάριτος· ἦν τρυγῶντες πανταχόθεν οἱ προστρέχοντες, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας δοξάζουσι, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον· ὦ τρισμακαριώτατε Πάτερ πρέσβευε, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.**

Δαυτικὴν ᾠδὴν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται, φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότη, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται. Ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Υπελθὼν τοῦ Κυρίου, τὸν ζυγὸν ἐκ νεότητος, τὴν τοῦ Παρακλήτου ἐδέξω, Ἀθανάσιε ἔλαμπιν, καὶ ὄφθης χριστομίμητος ποιμὴν, τοῦ γένους

ἐν ἡμέραις πονηραῖς, ἀφειδήσας πειρασμῶν τε καὶ διωγμῶν· διό σοι ἀναβοῶμεν· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, προστάτην ἀκοίμητον.

Ἔτερον. Ἀνθίμου Ἀρχιερέως.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Γέννημα θεῖον τῆς Ἀξοῦ, Κρητῶν ἀπάντων σέμνωμα εὐκλεώτατον· Βασιλευούσης ὁ ποιμὴν, καὶ τοῦ Χαρκόβου πολύτιμον θησαύρισμα· Ἀθανάσιε σοφέ, χάριν πλουσίαν ἄνωθεν ἔλαβες ἀθανατίζουσαν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. **Ἦχος α'.**

Εἴν τῇ Γεννήσει, τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμῆσει τὸν κόσμον, οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρούμενη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου.

Ασὴρ ὡς φαινός, τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐπέστη μυστικῶς, ἡ ἀγία σου μνήμη, λαμπρῶς καταυγάζουσα, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, ἦν νῦν ἄγοντες, ἐν ψυχικῇ εὐφροσύνῃ, μεγαλύνομεν, ὦ Ἀθανάσιε πάτερ, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα.

Δόξα Πατρὶ. **Ὁμοιον.**

Θεοῦ τῷ ἀληθεῖ, ῥυθμιζόμενος φόβῳ, ἐποίμανας καλῶς, τὴν λαχοῦσάν σοι ποιμνῆν, καὶ ταύτην ἐστήριξας, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς πίστεως. Ὅθεν εἴληφας, ὡσπερ βραβεῖον ὑψόθεν, τῆς θεώσεως, ὦ Ἀθανάσιε πάτερ, τὸν ἀφθαρτον στέφανον.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ὁμοιον.**

Ο παντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες· ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Μετά τὴν 6' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κοσμήσας τὸν βίον σου, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, ποιμὴν ἀναδέδειξαι, τῆς Κωνσταντίνου λαμπρός, σοφὲ Ἀθανάσιε. Ὅθεν ἐν ποιμασίᾳ, ἀκριβεῖ διαπρέψας, ἔνδον τῆς ἀνεκφράστου, ὄντως γέγονας δόξης, πρεσβεύων τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Δόξα Πατρὶ. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸ φιλοπρόδατον, τῆς ποιμασίας σου, καὶ τὸ ἰσάγγελον, τῆς πολιτείας σου, ὡς πανευώδη προσφορὰν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ· ὅς σε μετὰ θάνατον, μεγαλύνων τρανότατα, σφίξει Ἀθανάσιε, τὸ σὸν σκῆνος ἀλώδητον, ἐκβλύζον τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, χάριτος ῥεῖθρα ἀνάως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Εν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ Κοιμῆσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εὐφημείσθω μοι λαμπρῶς, τῆς Κρητονήσου ὁ βλαστός· γεραιρέσθω μοι παιδρῶς, τῆς Κωνσταντίνου ὁ ποιμὴν· τῆς εὐσεβείας ὑμνείσθω μοι, νῦν ὁ μύστης, ὁ περιφανής, γνώσει πλείονι, καὶ ὀλολαμπής, βίῳ κρείττονι, ὁ τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα στηρίξας, ὁ ἱερός Ἀθανάσιος· καὶ γὰρ πρεσβεύει, σφίξεσθαι πάντα, τοὺς αὐτὸν εὐφημοῦντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ γῆς, ἡ ἵτεκουσα ἐν σαρκί, τὸν τοῦ παντός Δημιουργόν, νῦν εἰς αὐτὰ τὰ οὐράνια ἐκ γῆς μετέστης. Δικαίων δὲ ψυχαί, καθορῶσαι σε, Ἀγγέλων οἱ χοροί, κατοπτεύοντες, ὡς Βασιλίδα αἰνεσιν ἀξίως, διαπαντός σοι προσάγουσι. Διὸ πρεσβεύειν, μὴ διαλίπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, ἦτοι· τὸ α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην

καὶ οἱ ὄσοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Εὐαγγέλιον, ζήτηε τῇ 17' Νοεμβρίου.

Ἦχος δ'. Δόξα Πατρὶ. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. 6'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Αγιοπρεπῶς ἐν γῇ πολιτευσάμενος, τὸν θαυμαστόν ἐν Ἀγίοις ἐδόξασας Θεόν, Ἀθανάσιε πάτερ τρισόλβιε· παρ' οὗ μεγάλως δοξασθεῖς ἐν οὐρανοῖς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις αὐτῷ νῦν παρίστασαι, βρῦων ἀνάως ἰάματα, τοῖς τῷ σκηνώματι σου, εὐλαδῶς προσπελάζουσιν· ἐν αὐτῷ γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἀνεκφοίτητος μένει ἐνεργοῦσα τὰ παράδοξα, πρὸς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Εἶτα· ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Ἀγίου. Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς Θεοτοκίαις· «Κυρίλλου».

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, ταῖς ἀστραπαῖς διασκέδασον, σοφὲ Ἀθανάσιε, τῶν ἱερῶν σου εὐχῶν, ὡς ἂν ἄσμασιν, ὁ ἄμουσος ὑμνήσω, ἀξίως τὴν μνήμην σου, τὴν ἀξιέπαινον.

Εσχάτοις ἐν ἔτεσιν, ὡς ἑωσφόρος οὐράνιος, ἐκ Κρήτης ἀνέτειλας, θεῖω σῶν ἔργων φωτί, Ἀθανάσιε, τοῖς πέρασι ἐκφαίνων, ζωῆς τῆς ἐν πνεύματι, φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ζωῆς καθαρότητι, εὐαρεστήσας τῷ Κτίστη σου, ὡς πλήρης φρονήσεως, Ἀγίων σύσκηνος, Ἀθανάσιε, ἐγένου ἐν ὑψίστοις, μεθ' ὧν ἡμῖν ἴλεων, Θεὸν ἀπέργασαι.

Οσίως ἱέρευσας, ὡς Ἱερεὺς ἐννομώτατος, σοφὲ Ἀθανάσιε, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, καὶ προσήγαγες, ὡς προσφορὰν τιμίαν, τὸν βίον σου ὅσιε, αὐτῷ τὸν ἔνθεον.

Σοφίας ὡς ἔμπλεως, τῆς ἀληθοῦς Ἀθανάσιε, Μωσῆς ἄλλος πέφηνας, ἐν δυσχερεσί καιροῖς, καὶ ἐστήριξας, τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, δουλεία κλονούμενον, πικρᾷ μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κύησασα Δέσποινα, τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως, δι' ἄφατον ἔλεος, τοῦ σοῦ ἑλέους ἡμᾶς, καταξίωσον, ἐν πίστει ἀδιστακτῶ, τὸ πλῆθος κηρύττοντας, τῶν θαυμασίων σου.

Κανὼν δεῦτερος, φέρων Ἀκροστιχίδα τήνδε:
«Χαῖρε Ἀθανάσιε Θεοῦ θεράπον. Κυρίλλου».

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Χριστοῦ λαμπρυνόμενος τῷ φωτί, ἐν τῶν Πρωτοτόκων, Ἀθανάσιε ταῖς σκηναῖς, χορήγει μοι φῶς θείαις εὐχαῖς σου, ὡς ἂν ὑμνήσω τὴν ἔνδοξον μνήμην σου.

Αγάπη τῇ θείᾳ κατατρωθείς, Κυρίου ὑπῆλθες, Ἀθανάσιε τὸν ζυγόν, καὶ ὠφθης ἐν χρόνοις δυσχερέσι, τῶν ὀρθοδόξων ποιμὴν φιλοπρόδατος.

Ιθύνας σὴν ἔφεσιν πρὸς Θεόν, Πάτερ παιδιόθεν, Ἰοῖκος γέγονας ἀρετῶν, δι' ὧν πρακτικῶς τῶν ὀρθοδόξων, ἐπαιδαγώγησας ἅπαν τὸ πλῆρωμα.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρόν μοι σῆς χάριτος συμπαθῶς, ἀνάδλυσον Κόρη, σὴ οἰκέτη τῷ ταπεινῷ, παθῶν πολυτρόπων τὰς φλογώσεις, τῶν τυραννούντων με πάσας σθεννύουσα.

Καταβασία. Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ.

Κανὼν πρῶτος. Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κοσμούμενος πλούτῳ χαρισμάτων, θερμὸς ὡς σοφίας ἔραστής, καρδίας κατεπλούτησας, τὰς πενομένας ἔνδοξε, ἐκδλύσας σοῦ ἐκ στόματος, τὴν διδαχὴν θείαν χάριτος.

Ως πλήρης σοφίας οὐρανοῦ, ὑπῆλθες Κυρίου τὸν ζυγόν, παμμάκαρ ἐκ νεότητος, καὶ σκεῦος ἀναδέδειξαι, δι' ἀρετῆς τοῦ Πνεύματος, τοῦ πανουργοῦ Ἀθανάσιε.

Στοιχῶν ὀλοτρόπως τοῖς Πατράσι, τοῖς πρόπαιλαι στυλὸς ἀρράγῃς, ἔργῳ καὶ λόγῳ γέγονας, τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, τοῦ νῦν ἀνευφημοῦντός σε, χρεωστικῶς Ἀθανάσιε.

Ηνῆσος τῆς Κρήτης νῦν χορεύει, βλαστήσασα ἄνθος σε τερπνόν, πνέον ἐν Θείῳ Πνεύματι, ὁσμὴν ἁγίαν γνώσεως, θεόφρον Ἀθανάσιε, τῇ Ἐκκλησίᾳ τιμώσῃ σε.

Κοσμούμενος λόγῳ καὶ συνέσει, κακίστων ἡθῶν διορθωτής, ἐδείχθης Ἀθανάσιε, καὶ ἄρχοντας ἐπαίδευσας, ἐλεγκτικῶ σου στόματι, ἔργων ματαίων ἀπέχεσθαι.

Θεοτοκίον.

Υπέραγνε Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου, ἐκ σοῦ σαρκωθείς ὁ Λυτρωτής, Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος, τῷ κόσμῳ πεφανέρωται, σφῶν ἡμᾶς τοὺς δήγματι, θανατωθέντας τοῦ ὄφους.

Κανὼν δεῦτερος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Εργήγορσιν κρείττονα, ἐπιδειξάμενος πέφηνας, σκεῦος καθαρὸν τῆς ἀπαθείας, Ἀθανάσιε ὄσιε.

Αθάνατον εὐκλειαν, ἐκληρονόμησας Ἁγίε, Ἄναον τὴν καρδίαν σου τελέσας, Παρακλήτου πανάγιον.

Θεοῦ Ἀθανάσιε, τὴν εὐσπλαγχνίαν μιμούμενος, τοὺς κεκρατημένους τῇ δουλείᾳ, διδασχῆς σου ἐστήριξας.

Θεοτοκίον.

Απείρανδρε Δέσποινα, ὑπερφυῶς ἐσωμάτωσας, τὸν ἕνα Τριάδος τῆς Ἀγίας, τὸ ἀνθρώπινον σφῶντα.

Καταβασία. Ἡ δημιουργική.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Βιοτῇ ἐναρέτῳ, καλλωπιζόμενος, Ἱεράρχης ἐδείχθης, θεοειδέστατος, ἐν δουλείᾳ τῷ καιρῷ, ὧ Ἀθανάσιε, καὶ ἐποίμανας καλῶς, τὴν ἐκλογάδα τοῦ Χριστοῦ, κινδύνων καταφρονήσας· διό σε πάντες τιμῶμεν, ἐπιτελοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου.

Δόξα Πατρί. **Τὸ αὐτό.** Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς.**

Ὅμοιον.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, δοξολογοῦσί σε· τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πιστῶς ὑμνοῦμέν σε· ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς, πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ὄυσθῆναι ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνευφημοῦντας, τὴν σὴν Παρθένε Μετάστασιν.

Κανὼν πρῶτος. Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ως ἐχέφρων τοῦ Κυρίου, ἐπαυξήσας τὸ τάλαντον, ποιμασίας ἔργοις, διαπρέψας πάτερ μακάριε, τὸ εὖ σοι δοῦλέ μου γνήσιε ἀκήκοας, καὶ

εἰσέδραμες, εἰς τὴν χαρὰν Ἀθανάσιε.

Παρακλήτου δεδεγμένος, ἱερῶς τὰ χαρίσματα, πρὸς τῆς εὐσεβείας, τὰς νομὰς σὴν ποιμνὴν ἐποίμανας, θεομακάριστε πάτερ Ἀθανάσιε· διὸ σήμερον, οἱ εὐσεβεῖς σε γεραίρομεν.

Ε'πινεύσει τοῦ Κυρίου, Ἱεράρχης γενόμενος, τῆς Θεσσαλονίκης, πάτερ ἱερὸν Ἀθανάσιε, λόγῳ καὶ ἔργῳ σαφέστατα ὑπέφηνας, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ ἁγίαν λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ρ'αντισμῶ ὦ Θεοτόκε, χάριτός σου τοῦ ὕδατος, σθέσον τῶν παθῶν μου, τὴν πυρκαϊᾶν ἱκετεύω σε, καὶ δὸς ἰσχύν μοι ὡς ἔχουσα συμπάθειαν, ὡς ἂν ἄχραντε, Θεοῦ πληρώσω τὸ θέλημα.

Κανὼν δεύτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις σου, ψαλμικῶς οὐκ ἔδωκας Ἀθανάσιε, τῶν προβάτων σου κηδόμενος, ὡς ποιμὴν ὑπάρχων γνησιώτατος.

Αᾶνω ἔχων τὸ φρόνημα, τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου σου ἀπομάκρυνσιν, ἐν πολλῇ ὦ Ἀθανάσιε, ταπεινώσει ὡς σὸφρων ὑπήνεγκας.

Σαλπισμῶ τῶν ῥημάτων σου, τὸν λαὸν ἀφύπνισσας τὸν χριστώνυμον, καὶ αὐτῷ ὦ Ἀθανάσιε, τῷ τῆς πίστεως λόγῳ ἐπαίδευσας.

Θεοτοκίον.

Γλασμὸς ἐξανέτειλε, διὰ σοῦ τῷ κόσμῳ Θεοχαρίτωτε, λύων νύκτα τὴν καχέσπερον, τῆς πικρᾶς τυραννίας τοῦ ὄφρω.

Καταδασία. Ῥήσεις Προφητῶν.

Κανὼν πρῶτος. Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σοφία κοσμούμενος, τὸν θρόνον κατεκόσμησας, τῆς Βασιλευούσης θεοφόρε, καὶ δαδουχία, διδασκαλίας σου, πάτερ Ἀθανάσιε σοφέ, εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, μυστικῶς κατεφώτισας.

Μωσῆς ἄλλος δεύτερος, τῷ γένει ἀναδέδειξαι, ἐν χρόνοις τρισμάκαρ τῆς δουλείας· διὸ κινδύνους καὶ πειρασμοὺς χαλεπούς, ὑπήνεγκας χαιρών ἐν Χριστῷ, πάτερ Ἀθανάσιε, ὡς ποιμὴν φιλοπόδατος.

Ως ὄντως φιλόπονος, ἀόκνως ἐγεώργησας, καρποὺς ἐναρέτου πολιτείας, δι' ὧν ἐκθρέψας, τὸν περιούσιον, λαὸν Ἀθανάσιε σοφέ, νῦν ἐν

τοῖς σκηνώμασι, τῶν Ἀγίων ἀγάλλεσαι.

Θεοτοκίον.

Ι'δού σοι προστρέχομεν, οἱ εὐσεβεῖς τὸν τόκον σου, ἄχραντε Παρθένε προσκυνοῦντες, καὶ κατανύξει, ψυχῆς βοῶμέν σοι· ἔσο ἡμῖν πάντοτε ἄγνη, ἐν ταῖς περιστάσεσι, βοηθὸς ἀκαταίσχυντος.

Κανὼν δεύτερος. Φώτισον ἡμᾶς.

Εργοῖς τοῦ φωτός, λαμπρυνόμενος θεόληπτε, ἐν σκοτίᾳ τῆς δουλείας ὡς ἀστήρ, φαινότατος τῷ γένει ἐξανέτειλας.

Θεῖα ἀληθῶς, ἐπιπνοῖα ἐνδυσάμενος, τὴν στολὴν ἱεραρχίας τοῦ Χριστοῦ, τῶν προβάτων ἀληθῆς ποιμὴν γεγένησαι.

Εᾶχων ἐκ Θεοῦ, τῆς σοφίας χῦμα Ἄγιε, ἐξ αὐτοῦ πᾶσι μετέδωκας πιστοῖς, ὡς διδάσκαλος τῆς πίστεως θεόσοφος.

Θεοτοκίον.

Οῖον πρὸς ζωῆς, Θεοτόκε με κατεύθυνον, ὡς τεκοῦσα τῆς ζωῆς τὸν ἀρχηγόν, ἐπ' ἐσχάτων ἀγαθότητα δι' ἄρρητον.

Καταδασία. Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον.

Κανὼν πρῶτος. Ῥδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Α'νύσας βίον οὐράνιον, σκηναῖς ἐν τῶν Ἀγίων κατέπαυσας, βρύων ἰάματα, ἐκ τοῦ τιμίου λειψάνου σου, τοῖς χηρῶσι πλουσίως, ὦ Ἀθανάσιε.

Θεῶ ἰθύνας σὴν ἔφεισιν, θεώσεως τὴν χάριν ἐτρύγησας, ὦ Ἀθανάσιε, ἣν ὑπεμφαίνει τὸ σκηνός σου, ἀφθαρτισθὲν καὶ βρύον, ἀπαύστως θαύματα.

Λαμπρῶς χορεύει τῇ δόξῃ σου, ἡ Κρήτη ἡ πατρὶς σου μακάριε, ἣν ταῖς πρεσβείαις σου, πρὸς τὸν Θεὸν τήρει πάντοτε, τῆς πίστεως ἐν πέτρα, ἀπαρασάλευτον.

Θεοτοκίον.

Λαμπὰς ἁγία ὑπάρχουσα, φωτὸς ὦ Θεοτόκε τῆς γνώσεως, τῇ φωταυγείᾳ σου, ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσι, ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν, δεῦρο κατεύγασον.

Κανὼν δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Υψώσας πρὸς τὸν Θεόν, ὡς νουνεχῆς τὴν καρδίαν σου, ἐν γνώσει περιφανῆς, μακάριε γέγο-

νας, δι' ἧς πολλοῖς πρόξενος, ὠφελείας ὤφθης, ἀληθῶς ὦ Ἀθανάσιε.

Θεόθεν ῥεῖθρον ζωῆς, ἐν τῇ ψυχῇ σου δεξάμενος, καὶνάματα δωρεῶν, πλουτήσας τοῦ Πνεύματος, εὐσεβείας ἔδλυσας, τοὺς κρουνοὺς τῷ κόσμῳ, θεομάκαρ Ἀθανάσιε.

Ε'νάρετον ἀγωγήν, ἐπιδειξάμενος ὅσιε, Ἀρχιερεὺς θαυμαστός, σαφῶς ἐχρημάτισας, καὶ Χριστῷ ὡς Ἄγγελος, καλῶς ἱερεύσας, Ἀθανάσιε δεδόξασαι.

Θεοτοκίον.

Ρ'υπῶσάν μου τὴν ψυχὴν, Μῆτερ ἀγνή δι' ἀμέλειαν, τοῖς ῥεῖθροις σῆς μητρικῆς, ἀπόπλυνον χάριτος, καὶ δός μοι μετάνοιαν, ὡς ἂν τοῦ Υἱοῦ σου, ἀκριβῶς πληρώσω θέλημα.

Καταβασία. Ἄλιον ποντογενές.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ω'ς εὐσεβείας θεοδίδακτον διδάσκαλον, καὶ ποιμασίας ἀκριδέστατον ὑπόδειγμα, Ἀθανάσιε ἐν ὕμνοις σε εὐφημοῦμεν. Ἄλλ' ὡς ἔχων παρῳήσιαν πολλὴν πρέσβευε, τῷ Θεῷ ἡμῖν δοθῆναι χάριν ἄφθονον, τοῖς δοῶσί σοι· χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Ὁ Οἶκος.

Χάριν ἀθανασίας, φερωνύμως τρυγήσας, ὡς φίλος τοῦ Θεοῦ καὶ θεράπων, Ἀθανάσιε πάτερ σοφέ, ἐν εὐμενεῖα ἀπαύστως μνημόνευε, τῶν εὐλαβῶς τιμώντων σε, καὶ ἐκδοώντων σοι τοιαῦτα·

Χαῖρε ὁ μύστης τῆς εὐσεβείας·
χαῖρε ὁ τύπος τῆς ποιμασίας.
Χαῖρε Ἱερέων κανὼν ὁ εὐθύτατος·
χαῖρε μοναζόντων λαμπὰς ἢ αἰέφωτος.
Χαῖρε γνώσεως θησαύρισμα καὶ σοφίας ποταμός·
χαῖρε πίστεως ἀπάνθισμα καὶ ἀγάπης θησαυρός.
Χαῖρε τῶν ἰαμάτων ἀνεξάντλητος κρήνη·
χαῖρε τῶν χαρισμάτων ποταμός πολυχεύμων.
Χαῖρε Ποιμένων θεῖον ὑπόδειγμα·
χαῖρε Πατέρων νέον καλλώπισμα.
Χαῖρε Ἀξοῦ ὁ περιόδοξος γόνος·
χαῖρε Κρητῶν τὸ περίδλεπτον κλέος.
Χαίροις πάτερ τρισόλβιε.

Μηνολόγιον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγί-

οις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Πατελάρου, τοῦ ἐν Χαρκόβῳ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Ποιμὴν Ἀθανάσιε καλὸς ἐδείχθης
Χριστὸν μιμησάμενος· εὖ σοι ὦ μάκαρ.

Ἔτεροι.

Ἀθανασίας φερωνύμως τὰ γέρα
Ἐδέξω Πάτερ τὰ φθαρτὰ παροδεύσας.

Εἰκάδι πρώτη Ἀθανάσιος λαμπρῶς τιμάσθω.

Συναξάριον.

Οὗτος ἠκμασε τῷ δεκάτῳ ἐβδόμῳ αἰῶνι, γεννηθεὶς ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ τῷ γένει ἐπιφανῶν, ἐν τινι χωρίῳ «Ἀξός» καλουμένῳ, ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μυλοποτάμου τῆς Κρήτης κειμένῳ. Παιδιόθεν παρὰ σοφοῖς ὀμιλήσας ἀνδράσιν ἐγένετο κάτοχος τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἔσω σοφίας, πολὺς ἐν φρονήσει καὶ πολλοστός ἐν τε λόγῳ καὶ ἀρετῇ καταστάς.

Διαδραμῶν δὲ ὁ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς γνώσεως αὐτοῦ ἐξαιρετος φθόγγος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰς τὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀνήχθη θρόνον ἐν τῇ τῶν Θεσσαλονικέων Μητροπόλει. Ἀξίως οὖν ταύτην ποιμαίνων, ἐπινεύσει θεϊκῇ, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀναδεικνυται.

Μετὰ μικρὸν ἐξωσθεὶς ἀδίκως τοῦ θρόνου αὐτοῦ καὶ πολλοὺς τόπους διαμείψας, ἐν τῇ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως, παρὰ τὴν πόλιν Λούμπνην, τὸν Ἀγίοις πρέποντα ὕπνον κεκοίμηται. Σφίζεται δὲ νῦν τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον, ἀφθαρσία τετιμημένον, ἐν τῇ ἐν Οὐκρανίᾳ πόλει τοῦ Χαρκόβου, ἰάσεις πηγάζον καὶ θαύματα ἐνεργοῦν τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῷ προσπελάζουσι.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος. ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φόβῳ κρείττονι, στοιχειωθεὶς μακάριε, σοφίας πέφηνας, ὡς ἀληθῶς ἐραστής, ὑφ' ἧς ὀδηγούμενος, ὦ Ἀθανάσιε, πολλῶν πρόξενος, καλῶν ἐγένου ὅσιε, τῷ λαῷ τῷ ὀρθοδόξῳ.

Τόπους πλείονας, καὶ πόλεις σὺ διήμειψας, φωτὶ τῶν ἔργων σου, καταπυρσεύων λαμπρῶς, δεινῶς τοὺς καθεύδοντας, ὦ Ἀθανάσιε, τῇ τοῦ χειρόνος, ἀπάτη παμμακάριστε, ἐν νυκτὶ τῆς ἀγνωσίας.

Χριστομίμητον, διαγωγήν ὡς πάνσοφος, ἐπιδειξάμενος, ἐν τῇ τῆς Λούμπνης Μονῇ, Ἀγί-

οις τὸν πρέποντα, ὕπνον κεκοίμησαι, ὄλβον τίμιον, καταλιπὼν σὸν λείψανον, τοῖς πιστοῖς ὡ θεομάκαρ.

Θεοτοκίον.

Λῦσον Ἄχραντε, θερμῶς καθικετεύω σε, τὰς ἁγίων παισμάτων μου, ἐπισκοπῇ σου σειράς, καὶ δὸς οὐρανόφρονα, ἀνύειν βίον με, ὡς ἂν Δέσποινα, ζωῆς τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, διὰ σοῦ ὁ τλήμων τύχω.

Κανὼν δεύτερος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Αῤηθείας ἐκφήνας, τὴν σωτήριον χάριν, σαῖς ἱεραῖς διδαχαῖς, πολλοὺς πρὸς ἐργασίαν, τῶν θείων ἐνταλμάτων, θεομάκαρ διήγειρας, οὓς τῷ Θεῷ προσφορὰν, προσήγαγες εὐώδη.

Πολυτρόπους διώξεις, ὑποστάς καὶ κινδύνους, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου, ἐστέφθης ἀμαράντῳ, στεφάνῳ καὶ παρέστης, εὐκλεῶς Ἀθανάσιε, τῷ τῆς ζωῆς χορηγῷ, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις.

Ολοτρόπως Πατέρων, ὡς ἐπόμενος πάτερ, τοῖς θείοις ἔχνεσι, τὸν ζῆλον ἐμιμήσω, αὐτῶν ἐν ταπεινώσει, ἀληθεῖ Ἀθανάσιε, καὶ ἀνεδείχθης ποιμὴν, καλὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Θεοτοκίον.

Νοσημάτων παντοίων, συμφορῶν τε κινδύνων, καὶ πειρασμῶν χαλεπῶν, συντήρει ἀνωτέρους, ἐπισκοπῇ ἁγία, Θεοτόκε σῆς χάριτος, τοὺς τὴν φρικτὴν σου πιστῶς, λοχείαν προσκυνοῦντας.

Καταβασία. Ἰταμῷ θυμῷ τε.

Κανὼν πρῶτος. Ῥδὴ η'.

Ρήμασι ζωῆς τῆς αἰωνίου, στηρίξας πρὸς τὴν εὐσέβειαν σὸν ποιμνιον, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον, πόλιν ἐξεδήμησας, καταλιπὼν ἀστεῖρευτον, κρήνην χαρίτων πολλῶν, τὸ λείψανόν σου Πάτερ θεόφρον, μαρτυροῦν ἦν δόξαν, παρὰ Κυρίου εὐρες.

Χαίρει καὶ χορεύει τοῦ Χαρκόβου, ἡ πόλις ὡ θεομάκαρ Ἀθανάσιε, πλουῦτον ἀδαπάνητον, ἔχουσα τὸ σκῆνός σου, ἀφθαρτισθὲν τῇ χάριτι, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ δλύζον ἱαμάτων τὰ ῥεῖθρα, τοῖς προσερχομένοις, αὐτῷ ἐν εὐλαθείᾳ.

Εἴχων ὡς θεόφρων Ἱεράρχης, πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, πάτερ Ἀθανάσιε, ἐκτε-

νῶς ἰκέτευε, αὐτὸν ἵνα δωρήσῃται, ἡμῖν τὰ κρεῖττονα, καὶ ῥύσῃται πυρὸς τοῦ ἀστέκτου, τῆς πικρᾶς γεέννης, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας.

Θεοτοκίον.

Ομβροῖς θεονύμφευτε Μαρία, εὐχῶν σου τῶν μητρικῶν τοὺς τῆς κακίας μου, ἄνθρακας κατὰσβεσον, πόθῳ ἰκετεύω σε, καὶ δὸς ἐν μετανοίᾳ μοι, θείαν ἀνάψυξιν, ὡς ἂν πράττων, σοῦ Υἱοῦ τὸ θέλημα, ὁ ἀχρεῖος ἰκέτης σου σῶζωμαι.

Κανὼν δεύτερος. Τὸν Βασιλέα.

Κρήτη χορεύει, ἐν τῇ ἁγία σου μνήμῃ, καυχωμένη ἱερῶς τοῖς σοῖς σπαργάνοις, καὶ Θεὸν δοξάζει, τὸν θαυμαστώσαντά σε.

Υμνοῖς τιμῶμεν, τοὺς ἐναρέτους σου τρόπους, Ἀθανάσιε δι' ὧν ἐθαυμαστώθης, τῆς ἀθανασίας, τῇ δόξῃ φερωνύμως.

Ρεῖθρα θαυμάτων, βρύει ἀεὶ τὸ σὸν σκῆνος, ὑπεμφαῖνον Ἀθανάσιε θεόφρον, τὴν ἐν σοὶ πλουσίαν, παρὰ Κυρίου χάριν.

Θεοτοκίον.

Ιδε ὑπόθεν, ἐπὶ τοὺς δούλους σου Μήτηρ, τοὺς προστρέχοντας πιστῶς σῆ ἀντιλήψει, καὶ αὐτοῖς εὐχαῖς σου, δεινῶν βράβευσον λύσιν.

Καταβασία. Φλόγα δροσίζουσαν.

Κανὼν πρῶτος. Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Απας ὁ λαός, πιστῶς ὁ χριστῶνυμος, νῦν χαρίστηριον, ὕμνον ἀναμέλπει σοι, τὴν φωτοφόρον γεραίρων μνήμην σου, τρισμάκαρ Ἀθανάσιε, ὃν ἐξ αἰρέσεων, καὶ κινδύνων, τήρησον ἀπήμονα, ἱεραῖς σου εὐχαῖς πρὸς τὸν Κύριον.

Σάλπιγξ ἀληθῶς, ἐδείχθη ἡ γλῶσσά σου, ἡ θεοκίνητος, γνῶσιν τὴν σωτήριον, τοῖς ὀρθοδόξοις τρανῶς κηρύξασα, παμμάκαρ Ἀθανάσιε· ζῆλον γὰρ ἔσχηκας, ἐν ψυχῇ σου θεῖον καὶ ἐζήτησας, παραστήσαι σαυτὸν Θεῷ ἄξιον.

Ράβδῳ μυστικῇ, δογμάτων τῆς πίστεως, θεομακάριστε, καὶ ταῖς ἐπιδείξεις, τῆς ἐναρέτου ζωῆς σου ἴθυνας, πρὸς τὰς νομάς τῆς πίστεως, καλῶς τὴν ποιμνὴν σου, τοῖς ἁγίοις ἔχνεσιν ἐπόμενος, ἀκριβῶς τῶν Πατέρων τῶν πρόπαλαι.

Σκεῦος ἱερόν, φωτὸς τοῦ τῆς χάριτος, πάτερ γενόμενος, ὡς διώσας ἄριστα, ὡς μεγαλύννας πι-

στῶς τὸν Κύριον, τοῖς εὐλαδῶς προστρέχουσι, νῦν τῇ πρεσβείᾳ σου, οὐρανόθεν αἶτει Ἄθανάσιε, φωτισμὸν ταῖς εὐχαῖς σου καὶ ἔλεος.

Γέρας ἱερόν, ἢ Κρήτη σε κέκτηται, ἢ πολυθαύμαστος, καὶ ἐγκωμιάζουσα, τὰς ἀρετάς σου ὧ Ἄθανάσιε, πιστῶς ἀνακραυγάζει σοι· τέκνον μου πρόφθασον, καὶ ἐχθρῶν μου ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τὰς δολίους βουλὰς διασκέδασον.

Θεοτοκίον.

Υψιστον ἀγνή, Θεὸν μετὰ σώματος, φρικτῶς κηύσασα, ὑψώσας τὴν ἔκπτωτον, ἀνθρώπων φύσιν, πρὸς τὴν ἀρχέγονον, κατάστασιν Θεόνυμφε· διὸ οἱ δοῦλοί σου, οἱ σωθέντες διὰ σοῦ τὸ Χαῖρέ σοι, εὐλαδῶς τοῦ Ἀγγέλου προσάδομεν.

Κανὼν δεῦτερος. Κυρίως Θεοτόκον.

Λιμῶ ἐν τῆς δουλείας, ὠφθης σιτοδότης, ὡς Ἰωσήφ σῶ λαῶ Ἄθανάσιε· διὸ σε πάντες τιμῶμεν, νῦν ἀγαλλόμενοι.

Λαμπόμενος τῇ θείᾳ, νῦν φωτοχυσία, ἐν τοῖς ὑψίστοις λαμπρῶς Ἄθανάσιε, φῶς ἡμῖν πᾶσιν ἐξαίτει, ἀνευφημοῦσί σε.

Ο νέος Ἱεράρχης, τῆς ἀθανασίας, ὁ ἀληθῶς θεηγόρος ἐπώνυμος, νῦν Ἄθανάσιος ὕμνοις, ἀνευφημείσθω μοι.

Θεοτοκίον.

Υπέραγνε Μαρία, Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἐξ ἀμειλίχας με βάθους ἀνάστησον, ἵνα ἀεὶ μεγαλύνω, τὴν θείαν δόξαν σου.

Καταβασία. Νενίκηνται τῆς φύσεως.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Περιφανῆς γενόμενος, ἀρετῶν ἐν ιδέαις, ἱεραρχίας ἐνδυμα, θεϊκῆ ἐπιπνοία, μακάριε ἐνεδύσω, καὶ ἀστήρ ὡς φωσφόρος, ἐν Πατριάρχαις ἔλαμψας, Ἄθανάσιε πάτερ, τῇ μυστικῇ, αἴγλη ποιμασίας σου τῆς ἐνθέου, λαὸν τὸν περιούσιον, ἐν ἐσχάτοις φωτίσας.

Ἐτερον. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Εκ Κρήτης ἀναβλαστήσας, ὡς εὐωδέστατον ἄνθος, διέπνευσας εὐσεβείας, τὴν μυστικὴν εὐωδίαν, τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὧ Ἄθανάσιε πάτερ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Απόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα, καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ σοφὲ Ἄθανάσιε, ἀκολουθήσας Χριστῷ, ἀκλινῶς ἐκ νεότητος, πλοῦτον τῶν τοῦ Πνεύματος, δωρεῶν ἐθησαύρισας, καὶ Ἱεράρχης ψήφῳ τῇ ἄνωθεν, τῆς Ἐκκλησίας ὠφθης πολύσοφος. Ὅθεν ἐν ἄσμασι, τὴν σεπτὴν σου σήμερον οἱ εὐσεβεῖς, μνήμην ἐορτάζοντες, σὲ μακαρίζομεν.

Πάτερ σοφὲ Ἄθανάσιε, ἱεραρχίας στολήν, ἱερῶς ἐνδυσάμενος, Βυζαντίου πέφηνας, ἱερώτατος πρόεδρος, καὶ ὀρθοδόξου λαοῦ τὸ φρόνημα, λόγῳ τῆς χάριτος ὑπεστήριξας, κλυδωνιζόμενον, χαλεποῦς χειρώσεως ταῖς προσβολαῖς· ὅθεν σε γεραίρομεν, νῦν ἀγαλλόμενοι.

Πάτερ σοφὲ Ἄθανάσιε, ἄλλη ἡμῖν Σιλωάμ, κολυμβήθρα σὸν σκήνωμα, ὠφθη ἀληθέστατα, Παρακλήτου τῇ χάριτι· βρῦει γὰρ χύδην ῥεῖθρα ἰάσεων, καὶ θεραπεύει πάθη δυσίατα, χάριν πιστούμενον, ἦν τῇ οὐρανίῳ σου μάκαρ ζωῆ, παρὰ τοῦ Κυρίου σου, πλουσίως εἴληφας.

Πάτερ σοφὲ Ἄθανάσιε, ἀθανασίας φωτί, φερωνύμως λαμπόμενος, καὶ μακαριότητος, ἀνεσπέρου πληρούμενος, τοὺς εὐφημοῦντας τὰς ἀριστείας σου, καὶ καταφεύγοντας τῇ πρεσβείᾳ σου, ἀπὸ κακώσεων, συμφορῶν τε θλίψεων καὶ πειρασμῶν, ὡς πολλὴν συμπάθειαν, ἔχων διάσωσον.

Δόξα Πατρί. **Ἦχος δ'.**

Τὸν ἀστέρα τὸν ἀειλαμπῆ, τὸν ἐκ τῆς Κρήτης ἱερῶς ἀναλάμψαντα, τὸν τῆς ἀθανασίας ἐν κόσμῳ, φερωνύμως ἐργάτην χρηματίσαντα, καὶ γνήσιον ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ θεράποντα παραστήσαντα, τὸν ἀληθῶς οὐράνιον ἄνθρωπον, Ἄθανάσιον τὸν μακάριον, τῶν εὐσεβῶν οἱ σύλλογοι εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀπεριτρέπτῳ σπουδῇ, γνώσει τε καὶ σοφίᾳ μέγας γενόμενος, ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, τῆς ἀρχιερωσύνης ἐκάθισεν, ἐν ᾧ ἔλαμψεν ἡλίου τηλαυγέστερον, ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς τῶν ἀπίστων δουλείας, καὶ πρὸς τρίβους ἀπλανεῖς ἐχειραγώγη-

σε, τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας, λαὸν τὸν περιούσιον. Ὅθεν αὐτῷ ἐκβοήσωμεν ὡς τρισμακαριώτατε Πάτερ, ἀστήρ Πατριαρχῶν αὐγοειδέστατε, ἰκέτευε ἀπαύστως τὸν Θεόν, ὡς ἀγαθὸς δοθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Η πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται· ἦν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται, καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μητηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος

τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καὶ στ' ᾠδῆ. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ζῆτει τῇ ιγ' Νοεμβρίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ὁ τῆς Κρήτης θεῖος βλαστός, καὶ τῆς Κωνσταντίνου, Ἱεράρχης θεοειδῆς· χαίροις ὁ θαυμάτων, ἐνέργειαν πλουτήσας, ὡς τοῦ Θεοῦ θεράπων, ὦ Ἀθανάσιε.

Χαίροις Ἀθανάσιε ἱερέ, ὁ ἐν τῷ Χαρκόβῳ, θεοφόρος θαυματουργός· τοῖς προσερχομένοις, ἐν πίστει σὴ πρεσβεία, προστάτης ἐν τῷ βίῳ, ἔσο θερμότατος.

Δίστιχον.

Ἀθανάσιε τὴν σὴν χάριν Κυρίλλῳ
Δίδου πλουσίως εὐλαβῶς σε ὑμνοῦντι.

